

בהרה

גליון קמו
פר' אמוד
תשפ"ג לפ"ק
שנה ג'

אור הנבירה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק

יו"ע" ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לעיני הגדולי רבי משה ב"ר יצחק זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: יום שישי הוא ממוצע בין קודש לחול (ג)

הוד שבהוד

היכל המגיד ממעזריטש: השגת האלקות לדרגה מורגשת

עבודת הכירורים

אש העבודה: הפוך בחזרה מ'כתנות עור' ל'כתנות אור' ע"י זיכור הגוף

בהראות לה נועם זיווך

תנו רבנו מעשה: העגלון התמים שזכה לטעום את נועם קדושת השבת

דבר המערכת

אשרי העם הם לומדיך!

יום ל"ג בעומר נקשר במקלות בית ישראל מימים ימימה ליום שכולו אור ותבערה. אבוקות של אש מתנשאים בכל תפוצות ישראל, במיוחד בהר הקודש מירון, שם פורצת שמחה שלמעלה מדרך הטבע.

כלל ישראל, מכל העדות ומכל החוגים, מושיטים יד איש לרעהו, ומתעלים בשמחה עילאית שיש בה מעין שמחת הגאולה. בכיות רותחות של תפילות ובקשות מתעורבות עם דמעות שליש של דביקות ושמחה, ומי שלא ראה את הילולת רשב"י במירון אין שום יכולת להביע לו את המתרחש שם, אין מילים שמסוגלות לבטא את השמחה ואת האור השרוי על פניהם של אלפי רבבות עמך בית ישראל המתקבצים ובאים ליטול חלק בשמחת רשב"י.

רשב"י לכלו ובכל זאת, אינו חומה מי שמגיע לשמחה בהילולת רשב"י לאחר הכנה דרבה, לאחר שהכין כלים להכניס בהם את האורות הנעלים הנשפעים על כל המשתתפים בהילולתו, למי שבא בלי הכנה פורתא, ואין לו כלים להכיל את האור, אין לו מה לחשוב בעת הריקודין ובמה להתעסק בשעת ההדלקה.

והלא כתיב (שמות כג, יז) 'שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך אל פני האדון ה', ואיננו בזה"ק (כא לה) 'מאן פני האדון - דא רשב"י', וזאת יוכל כל אחד אשר לב בשר בקרבו להרגיש בעת עלותו במעלות בית מירון, שמתנוצץ אצלו מעין העליה לרגל בבית המקדש (תפא"ש שער הקיש, יסוד צדיק וזוהר ל"ג בעומר), שם נשפך על כולם אור של ביטול שאי אפשר לתאר, מתוך אחדות נפלאה של מקהלות ישראל גם יחד.

וכבר אמרו חכמינו ז"ל (היגה ב) 'כדרך שבא לראות כך בא ליראות', כשם שאנו מגיעים לראות ולהרגיש את האור האלוקי המאיר בהילולת רשב"י מתוך תשוקה להתרביק בהש"י, כך מגיע כביכול הקב"ה לראות אותנו, כדרך האב שמתענג לראות את בנו, בכחינתו 'עבד שרבו מצפה לראותו' (היגה ד), ואיזה פנים יש לנו באם לא נתכונן כראוי בשעה זו אשר עיני ה' אלקינו מביטים בנו.

את ה"אש" הזאת של רשב"י מוציאים המוני בית ישראל ב"אש המועדים" שם נלקטו מעניינות החכמה, נקודות אור ורכי העבודה, מאת צדיקי עולם קדושי עליין אשר גילו ריזן עילאין בפנימיות ל"ג בעומר.

אור תיקוד הם יוקדים

מה פשר ההדלקה הגדולה שנוהגים בתפוצות ישראל - לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי?

נהורא מערייא

כח של גבורה לעמוד נגד היצר, עם אהבה ויראה אלוקית, ועם כיסופין עצומים לקל חי.

שהרי דרך האש להתעלות כלפי מעלה מתוך תשוקה להתכלל ולהתבטל בשורש האש שלמעלה, אע"פ ששם היא מתבטלת לחלוטין.

וכך אנו בני ישראל עם קדושים מצטרפים אל האבוקה הבוררת שנשמתנו כלפי שמיא בתשוקה עצומה להתכלל ולהתבטל אל הש"י, בביטול כל המציאות, וכך מגיעים אל האור האלוקי שלמעלה מהטבע ולמעלה ממקום זמן, ולית מחשבה תפיסה ביה כלל, ונכללים לגמרי בעולם התיקון, וכדאיתא בספר נר ישראל (ל"ג בעומר): 'אדמו"ר הזקן מסאדיגורא ז"ע אמר פעם: רבבות נשמות ישראל באים על תיקונם ע"י הדלקה זו שנעשה לכבוד התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי.'

לעת כזאת, מה טוב ומה נעים לשזור את הזמר 'בר יוחאי' המיוסד על עשר הספירות, והוא סוגלה גדולה להארת הנשמה (ספר תיקוני שבת, קראקא הש"ע"ב) ולהכניס את האור בתוך כל המחשבות וההרגשים והפעולות שבתוכנו המכוונים כנגד ספירות כח"ב חג"ת נה"ם.

שלושת החרוזים הראשונים מתעסקים בספירות התחתונות נה"ם-נצח הוד יסוד מלכות] שהוא כח המעשה והחושים הגשמיים. כי כדי לקיים את המצוות בפועל צריך כח גדול לנצח את כל המעכבים לעשיית המצוות ולהתגבר על תאוות היצר [נצח], ומלבד הגבורה והניצוח בכל כוחו ותוקפו במלאכת בית ה', יש לאחוז גם במידת ההכנעה והביטול להשלים עם כל מה שהקב"ה מביא עליו [הוד], וכאשר יש לו את שני העמודים הללו - 'עצי שטים עומדים', יש להכניס תשוקה אלוקית בכל מידותיו ומעשיו כדי לקשרם [יסוד] עבור כבוד מלכותו ית' [מלכות].

אח"כ ממשיכים בשלושה חרוזים נוספים כדי להאיר את האור בספירות חג"ת [חסד גבורה תפארת] שהוא כח המידות והרגש והתעוררות הלב, באש אהבתו ויראתו ותפארתו ית'.

בשלושת החרוזים האחרונים עולים ומתעלים אל חלק המחשבה והביטול של ספירות כח"ב [כתר חכמה ביה], בקודש הקדושים הוא ספירת ביה, ולמעלה יותר ב'יוד חכמה קדומה', שהיא נקודת ההתחלה הנעלמת שממנה התחיל העולם, עד לכתר כל התרים 'אור מופלא רום מעלה - יראת מלכותי כי רב לה - תעלומה ואין קוור לה', הוא ה'אין' הנעלם שלמעלה מהשגת ומתפיסת השכל האנושי, אשר שם היה רשב"י דבוק כל ימיו בחד קטירא.

הבריאה - כפי שניצבת מבחוץ, נדמית כדומם נפרד, בלי שייכות להקב"ה. אך באמת, בתוך הבריאה בוערת אש יוקדת, יש כאן נשמה פנימית המחיה כל רגע את הבריאה, אלא שהיא נסתרת, כי בחוץ רואים רק את גוף הבריאה הגשמית, המסתרת על נשמת הבריאה הרוחנית.

גם כל המאורעות המתרחשים בעולם, מבחוץ נראה כאילו הכל נעשה בדרך הטבע, עולם כמנהגו נוהג, ולכן כועסים על השני כאילו הוא אשר גרם את ההיזק, וכן כיוצ"ב. אבל בפנים יש 'כח הפועל בנפעל', כאשר כל פרט ופרט נעשה בהשגחה פרטית, אין טבע, הכל נס.

על דרך זה גם לענין התורה והמצוות, שבחיצונותן נראין כמו חוקים יבשים שמקיימים כדי לקבל שכר וכדי שלא לקבל עונש. אך בתוכם יש אש בוערת, נשמתא דאורייתא, אש של דביקות, של אהבה ויראה, ושל אחדות אלוקית.

זהו איפוא ה'אור הגנוז', הנשמה הפנימית הנעלמת בתוך הבריאה, בתוך הנהגת העולם, ובתוך התורה והמצוות. אלא שבכל דור שולח לנו הקב"ה 'נשמה' גבוהה וקדושה, והיא מגלה בעולם את נשמת הבריאה ואת נשמת התורה, ועל ידי נשמה זו יכולים נשמות ישראל להתגבר על הסתר החיצוני ולהתדבק בנשמה הפנימית.

נשמה זו, היא נשמה אחת המתחלקת לניצוצות רבות של יחיד הדורות, ובראשם חמשת יחיד הדורות, הלא המה: משה רבינו, רשב"י, האריז"ל, הבעש"ט, ומשיח צדקינו. והם לוקחים את ה'אור הגנוז' ומאירים אותם בלבבות ישראל, כשבכל דור מתפשט האור יותר ויותר, עד שמשיח צדקינו עתיד לגלות את האור בריש גלי. את האור העצום והאדיר הזה של 'אור הגנוז' שעתיד למלא בימות המשיח את כל העולם עם גילוי אלוקי כמים לים מכסים, האיר רשב"י זעיר ממנו בדורינו אנו, דור הגאולה.

ועל כן מרבים להדליק משואות ואבוקות של אור, כי האש הגדולה רומזת על האור העליון של אור הגנוז המתגלה ומאיר כאן בעולם על ידי נשמת רשב"י (ע"י בני יששכר אייר ג), שהוא נשמת משה ונשמת משיח כנועד (ע"י לקוטי הש"ס להאריז"ל ריש מסכת שבת; דגל מחנה אפרים פר' שמיני; מאמרי אדה"ז, לאוניא עמ' ב), ועל ידי האש הגדולה הזאת המאירה אל תוך נשמותינו אנו יכולים להחזיק ולהתחמם כאן בתוך חשכות הגלות הזאת.

ובעת ההדלקה, הוא זמן נשגב להבעיר את אבוקת הנשמה שבתוכנו ולמלא את כל מציאותנו, את מידותינו, את מחשבותינו, וגם את כל החושים הגשמיים, עם אש אלוקי, עם

"את האור העצום והאדיר הזה של 'אור הגנוז' שעתיד למלא בימות המשיח את כל העולם עם גילוי אלוקי כמים לים מכסים, האיר רשב"י בדורינו אנו"

בהראות לה נועם זיווך

י"ט באייר, ל"ד בעומר תקע"ה. נחשו של אדם שוטף את דרכי רימונו האבלות, חסידים רבים יוצאים את העיר, אפופי יגון, רטובי דמע.

ומרוב שהייתה קומתם שפופה, כמעט ולא הרגישו בעגלה הרתומה לשני סוסים, העושה את דרכה לעומתם, כשפניה לרימונו פנימה. ורק כשקרא אליהם העגלון, הבחינו בו ובעגלתו. "מה יום מיומיים?", שאלם ה'בעל-עגלה', "מדוע התאסף היום קהל רב שכזה? וכי מועד כל-שהוא חל היום ששכחתי ממנו?..." "אוי, לא", נאנח בפניו אחד, כששמעתו על לחיו, "וכי לא שמעת שהצדיק אבד? הן שבים אנו כעת ממסע הלוויה..."

הדבר יצא מפי האיש, ופני העגלון חוורו כסיד. תוך רגע התמוטט על מושבו, והתעלף.

תמחו הנוכחים, וכי מהו הקשר שיהיה לו לבעל-עגלה פשוט זה, עם הצדיק המנוח, עד כדי-כך שהתעלף לשמע דבר הסתלקותו. ולאחר שהחיו את נפשו, והוא התאושש מעלפונו, אף הביעו לפניו תמיהה זו.

פתח אפוא העגלון את גונו לבו, ושייתף אותם במצוקתו האישית, שביניה עשה את דרכו אל הצדיק האלוקי, הרה"ק רבי **מנחם מענדל מרימנוב**, שלדעתו, רק הוא יכול היה לתפור אותה.

וכן היה מעשה:

בעיית מגוריו של אותו עגלון, שלצורך כתיבת הסיפור נקרא לו חיימל, התגוררו חסידים, שלעתים היו שוכרים את שירותו, כשתיכנו צעדיהם לרימנוב. לעשות את השבת בצל חמדתו של הרבי רבי מענדל'ע. ובכל פעם שהגיעו לרימנוב בערב שבת קודש, היו החסידים ממהרים למעונו של הרבי, בעוד חיימל פונה להוביל את הסוסים אל האורווה, להאכילם ולהשקותם. לאחר מכן היה מזדוץ לקבל את השבת בשעה מוקדמת, כדי שיוכל לסיים במהירות את סעודתו, ולנוח היטב מטלולי הדרך, וכך היה מבלה את רוב שעותיה של שבת המלכה, בשינה ובמנוחה.

ואולם, כל המנוחה הארוכה לא היתה שווה לו לחיימל, בכל עת שהיה מחזיר את נוסעיו לאחר השבת אל עיירת מגוריהם, ולבו יצא מקמא, לשמע שיחיותיהם הנוגשות, אודות השבת העילאית אליה זכו, במחצית קדשו של הצדיק. כיסופים התלהטו בקרבו, עד שגמר אומר בלבו: "בפעם הבאה, אלך אף אני לבקר בהיכלו של הרבי, באותו מקום נפלא, אשר משם שואבים החסידים הללו רוח הקודש, רוח נדיבה".

ואכן, בפעם הבאה שהוזמן על-ידם להסיעם רימנובה, הגיע אף הוא כחסיד מן השורה, הוא נטל עמו גדים מתאימים. וכשהגיע העירה, הודד לדאוג לו סוסי, ולרוץ לבית המרחץ, להחליף את בגדיו, להתפלל ולקדש, לסעוד ולברך, ולצאת לעבר בית מדרשו של הצדיק.

ברגש רב, פסע חיימל אל הקודש פנימה, ונדהם למראה הנשגב של השולחן הטהור. בראש השולחן ישב הצדיק שהשמיע באותה שעה את דברו קדשו, כשהחסידיים נדחפים סביבו בדחילו ורחימו, מניסים לקלוט כל דיבור ודיבור של השכינה המדברת מתוך גרונו.

חיימל כמעט ולא הבין מאומה, הדיבורים היו עמוקים וטמייים מדי עבורו, אולם פתגם אחד היה, שיצא מפי הרבי, וחיימל הבין. "הודי שמתכונן במשך ימות החול לקראת שבת המלכה, ובמו ידי עוסק בהכנת כל דבר לכבוד שבת קודש", אמר הרבי רבי מענדל'ע, "ויזה להרגיש את נועם מתיקות קדושתה".

לשמע הדברים, התמלא חיימל שמחה ואושר של יהודי כשר ותמים, הן עתה כבר יודע הוא את אשר עליו לעשות.

מיד עם שובו ממחרת השבת אל ביתו שבעיירה, הודיע חיימל לזוגות: "השבו אחסוך ממך כל עמל יגיעה של הכנת השבת, אני אלך ודאג בעצמי לכל צורכי השבת". ומדיבור למעשה, יצא חיימל לשוק, ובמרץ מופלא קנה קניה גדולה, ומשהביאה לביתו היה עסוק כל ימות השבוע בבישול ובאפיה, בניקיון ובכל הכנה, עד שבילל שישי היה לה בית מוכן ומזומן לקראת שבת, על כל צרכיה ופרטיה. אחד מהם לא נותר.

ויהי ביום השישי בהיות הבוקר, הקיץ חיימל כמו אל חלום קסום. הוא הרגיש רוח אחרת, שכמותה לא הרגיש מימיו, כמו גחלי שא לחשו על הרובד הפנימי שבהיכל לבבו, והלהיבו את נפשו בשלהבת קה. רוח ה' הלהל לפעמו, כפעמון המקשקש בעוז לקראת בואה של שבת המלכה, וככל שהתקרב ובאה, הייתה האש שבקרבו הולכת ודולקת, עד שכבר לא היה יכול להתאפק, ומשקידש היום פצח בריקודים נלהבים כל הדרך בואכה בית הכנסת, שם נדהמו כל הקהל למחזה המשונה "שמא שיכור הוא חיימל", ניסו להבין, אך חיימל לא הצליח לעצור את לבת האש שפרצה ממעמקי נפשו, ושפטת

יום שישי הוא ממוצע בין קודש לחול (ג)

אם נבקש להגדיר את עבודת יום השישי על פי פנימיות, אפשר לומר שעבודתה היא - להפריד בין הטוב שבנוגה לבין הרע שבנוגה.

שהרי העולם מחולק לשלושה חלקים: 'טוב' ירע' 'נוגה'.

יש שטח לבן בצד ימין ברשות הקדושה, שטח שחור בצד שמאל ברשות הטומאה, ושטח ממוצע בינתיים, אנו צריכים להתרחק ככל היותר מהשחור, מהרע, מהפירוד, ולהתקרב ככל היותר אל הלבן, אל הטוב, ואל האלוקי, אך בנוסף יש לנו מלחמה נוספת - לכבוש את שטח הממוצע ולספחו לצד הקדושה.

כלומר, יש בבריאה דברים אסורים וטמאים השייכים לצד ה'רע' שאסור להתעסק עמם, וכן יש דברים קדושים ומצוות אלוקיות השייכים לצד ה'טוב' שצריך להתדבק בהם ככל היותר, מלבד זאת יש ממוצע ביניהם הנקרא 'נוגה', שהוא לא טוב ולא רע, לא קדוש ולא טמא, לא מותר ולא אסור, שם הוא שדה הקרב ושם נערכת המלחמה התמידית בין היצר הטוב ליצר הרע, כל אחד רוצה לכבוש את השטח הזה תחת רשותו.

רוב הדברים הגשמיים שאנו עוסקים בהם במשך היום - שייכים ל'נוגה'. אלו הם ענייני הרשות כמו: אכילה, שתיה, שינה, דיבור, ושאר ההתעסקות בצרכי הגשמיות, כולם שייכים ל'קליפת נוגה'.

זה לא 'קליפה' טמאה חלילה, אלא כמו 'קליפה' העוטפת ומסתירה על הפרי. זהו הסתר מסויים שורה על הדבר הזה, לא רואים כאן דבר אלוקי, לא רואים כאן נטייה לקדושה, אין כאן משהו שמקרב אותי אל השי"ת, והברירה מוטלת בידי - האם להעלות את דברי הרשות לצד האלוקי, לקשר אותם אל הבורא ית' בקשר מסויים, או שמא להפיל אותם לידי הקליפות ולרשות הטומאה והפירוד מהשי"ת.

ה'קליפות' נחלקות לכמה סוגים. יש קליפה עכורה וגסה שמסתירה לגמרי על השי"ת, ויש סמך של זכויות שאפשר לראות דרכו את האלוקות, אבל בתנאי שזה נקי, מחשבה נקיה, שיכוין בלבו לעשותה לצורך גבוה, שיהיה לו כח לעבוד את ה', ואז משתקף דרכו הצד הטוב והאלוקי של הבריאה.

וכתב בספה"ק **צדקת הצדיק** (אות קעג) וז"ל: **כל הדברים הטבעיים הם עושים רצון השם יתברך** כמו שנאמר (משלי טז, ד) 'כל פעל ה' למענהו', לקלוטו, ואמרינן בחולין (ז, י) בגינאי נהרא, אני הולך לעשות רצון קוניי מיהא בטבעו כך. **ולפיכך גם האדם כשעושה מעשים הטבעיים שהוא מוכרח בהם מצד טבעו נקרא הולך לעשות רצון קונו ויש מצוה בדבר**. עכ"ל.

אבל אם הוא מלוכלך עם כוונות אחרות להנאת הגוף ולתאוות הבהמיות, הרי זה מסתיר על ה'. יהודי שאכל סעודה שלימה ולא היה כאן שום דבר שקשור לה', לא התקרב על ידה להשי"ת, והפיל את הכל לחלק הרע, הוא יצר דבר שנפרד מה', ובחלל העולם שורה כמין 'קליפה' - מהות מסויימת שנעשתה על ידו ואינה שייכת לקדושה, והיא עומדת וממתנת עליו שיעלה ויתקן אותה.

[המשך בשבוע הבא אי"ה]

החזן בשירת 'לכה דודי', החל לדלג על הספלים ולקפץ על השולחנות, והרקיד עמו את כל המתפללים ההמומים.

ואם בבית הכנסת כך, בביתו על אחת כמה וכמה. כל אותו הלילה לא פסקה התלהבותו של חיימל, ונדדה את שנתם של בני ביתו, "מה לכם עייפים!?", קרא אליהם בתמימה, "הלא שבת קודש היום!", ובכוח הוציא אותם ממיטותיהם, לרקוד ולקפץ עמו בשמחה ובצהלה. בבוקר היה חיימל הראשון בבית הכנסת, ובתפילתו הגיע עד כלות הנפש, וכך במשך כל היום כולו, התלהב ברשפי אש, עד שהגיע עת הבדלה.

באותו רגע, שבו אחז את הכוס, נפלה על חיימל חשיכה גדולה, האור המופלא כמו כבה, ודכאון נורא מילא את לבו. אך כעבור רגעים התחזק, "נהה קל ישועתי אבטח ולא אפחד!", הכריז, ובתוך לבו כבר החליט, שלמחרת בבוקר יתחיל תיכף בהכנות מחודשות לקראת השבת הבאה, כדי שיוכה שוב לשבת נשגבה שכזאת.

ואכן, כמעשהו שבועו הראשון כך מעשהו בשבוע השני חיימל רץ בכל כוחו ומרצו לקנות ולהכין, לבשל ולאפות, לקנות ולסדר, עד שבא יום השישי והוא המתין בערגה לשלהבת האש שתרד אליו מן השמים, אך אויה, הפעם לא היה ולא כלום...

חיימל נבוך. והלא כל השבוע התייגע כמו בשבוע הקודם, ומה נשתנה?!

אך גם לאחר שלא נחה עליו הרוח באותה שבת, לא התייאש חיימל, וניסה שוב ושוב, אך משראה כי אינו מצליח להשיב אליו את האורות כבתחילה, הצטער נורא, עד שהחליט לעשות את דרכו אל הצדיק מרימנוב, שעל-פי הוראתו עשה את כל העבודה הזאת, אולי יפתור את מצוקתו, ויודיענו פשרו של דבר.

"כעת תבינו", הפטיר חיימל בפניו אלו שעוררוהו מעלפונו, "עד כמה גדול צערי, שעד שבאתי הנה, עלה הצדיק בסערה השמימיה. הוא הלך למנוחות, ואותי עזב באנחות..."

דממה מתיקה שורה במקום, עד שחסיד אחד מבין הנוכחים הרגיע את חיימל, וביאר לו את אשר קרהו. ההסבר שנתן האיש ניחם את לבו של חיימל, שמאז פתח דף חדש בחייו. הוא התחזק בעבודת ה', ואף נסע להסתופף בצל הרה"ק רבי **שלום מענדל**, עד שחזר להרגיש את הטעם, מדי שבת בשבתו.

מהו אותו הסבר ששובב את לבו של ר' חיימל?

בספר "החכמה מאי"ך", אשר שם מובא הסיפור, איש מפי איש, מסופר שכך אמר לו אותו חסיד:

"בשבוע הראשון, עשית הכל לכבוד שבת, ולפיכך הרגשת טעם שבת, כהבטחת הרבי, אבל בשבוע השני כבר לא עשית זאת לכבוד שבת, עשית זאת כדי להרגיש את האור הגדול, לחוש את השמחה, וממילא לא היתה זו עשיה לכבוד שבת, ולא טעמת טעם שבת..."

ואולם, כ"ק מרן **אדמו"ר מענדל** שליט"א, שציין באותו ספר - בשולי המעשה: "צריך עיון", שכן גם בשבוע הראשון עשה העגלון הכל כדי לזכות להרגשת הטעם, נתן אפוא הסבר חדש, ששופך אור גדול על הסיפור, ואולי היה זה ההסבר שקיבל העגלון.

כי הנה כך היא דרכו של אבינו שבשמים, ברצונו לקרב אליו נשמה התועה בעולם השפל, מורח הוא אל לבו הבוקר של האור כי טוב, גם אם לא עשה אלא מעשה טוב וקטן כל-שהוא, כדי שפעם אחת יטעם גם הוא את נופת צוף טעמה של קרבת אלוקים, ויחוש את אור הזיו, כדי ש"לא תתחזק ותתרחק" - כמותו שיעמול להשיג אותו מחדש בעבודה עצמית. זהו רצונו של מקום, שיגיע היהודי להשגות הרוחניות מתוך עמלו האיש, וזאת על-מנת שיקבל את ההטבה האלוקית בשלמות, ולא כעני המתבייש לטיל את מה שלא מגיע לו בדין.

בכך פירושו צדיקי בית בעלזא את התפילה: "נפשי חולת אהבתך, אנא קל נא רפא לה", הנפש משתוקקת לחוש טעם בעבודת ה', ואי "בהראות לה נועם זיווך", מראה לה השי"ת פעם אחת את הנועם ואת הזיו, כדי ש"לא תתחזק ותתרחק" - כמותו עצמה, "והיתה לה שמחת עולם", אז תישאר בה ההארה לנצח.

והלא זהו סודם של הימים האלה, ימי ספירת העומר, כמבואר בספרי הקודש, שכן בצאת ישראל ממצרים, זרח עליהם השי"ת אור מופלא רום מעלה, גם ללא שיהיו ראוים לכונן דא. ואז חלף מהם האור, וכך התבקשו לעמול בעצמם להשיגו, במשך חמישים ימי טהרה, עד שזכו לקבלת התורה לנצח. סוד זה חוזר ונשנה בכל שנה ושנה, בימים אלו המסוגלים לטהרה ולתיקון המידות, ועליו להיות כמות העגלון שהבין את העניין, ולא להיות כסוס כפרד אין הבין, וכך נוכח שתהיה לנו שמחת עולם.

מתן תורה בהר מירון

בחג השבועות זוכים לקבלת התורה בכללות, וקודם לכן מקבלים בל"ג בעומר את פנימיות התורה בהילולת רשב"י

כיום של"ג בעומר נחשב כיום מתן תורה דפנימיות התורה (בני יששכר, אייר ג ב), נמצא שמערת רשב"י וכל אתרא קדישא מירון נתקדש כהר סיני, אשר עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש.

ומצינו לגדולי התנאים שעלו למערת רשב"י, כמו רבי אבא שנסע להשתטח בציון רשב"י (זוה"ק ח"י שרה קנו), וכן רבי חייה רבא השתטח על קבר רשב"י ונשק העפר (זוה"ק הקדמה ד), וכן מובא במדרש (קה"ר, י) על אחד מתלמידי רשב"י ששכח תלמודו ובה על קברו של רשב"י. וכן מסופר על רבי יהושע בן לוי שפגש את אליהו על פתח קברו של רשב"י (מדרש שו"ט זמור לו). גם רשב"י עצמו הגיע למערה זו בימי חייתו כדי לעשות יחודים עליונים (זוה"ק אד"ו רצה).

ולכן, מי שזוכה לעלות אל הר הקודש מירונה, אשרי לו ואשרי חלקו, "מקום אש להבת שלהבת, אשר קוב"ה וכל פמליא של מעלה הכא, וכל נשמות הצדיקים שמה" (לשון האוה"ק ח).

אך גם מי שנמצא בדרך רחוקה, יכול להתכלל עם השמחה הגדולה הזאת של רשב"י בשעת ההדלקה וכן במשך כל היום בפתחו את ספר הזוהר הקדוש, או כשלומד שאר מאמרי רשב"י - שנחשב כ'השתטחות' (מאור עינים מס' שבת בשם הבעש"ט). העיקר למצוא את הרצון ולהגדילו באבוקת אש בעזרת עד לב השמים.

ביום קדוש כזה, יש להזהר שלא לבזבז הזמן לחינם, וראוי לנצל את השעות הנשגבות בדביקות, בלימוד, ובכל דבר שיש בו משום השתתפות בשמחתא דרשב"י, אבל מתוך דעת וחיובור.

יש שמנסים לתרץ את הביטול תורה של השעות הרבות שנוסעים ודוהגים במירון, על ידי התירוץ של 'ביטולה - זו הוא קיומה', שעל ידי הביטול תורה יהיה כח להתגבר אחר כך יותר בתורה.

אך כל אחד מבין, כי השעות הארוכות שעמדו ישראל בבית המקדש, וראו את הלויים בשירי דביקות, ואת הכהנים אוכלים בקדושה, לא היה בכך 'ביטול תורה', כי הא גופא היא התורה עצמה, אלא שבעקבות החורבן והסתרת הנורה, שכחנו מהו דביקות ונאבד מאיתנו הצורה הטבעית של כלל ישראל ושל התורה, כמו שאמרו ברותינו (שבת קלח). 'עתידי תודה שתשתכח מישראל'.

ה'תורה' היא התגלות עצם עצמותו יתברך שמו בתוך הבריאה הגשמית על ידי תורה ומצוות, כמאמר 'אנא נפשי כתיבת יהיבתי' (שבת קה). וכדברי חז"ל (שמו"ד לג, א) 'אמר הקב"ה לישראל, מכרתי לכם תורתי כביכול נמכרתי עמה'. התורה אש אוכלת היא, כמאמר (ירמיה כג, כט) 'הלוא כה דברי כאש נאם ה', בפנימיותה מסתתרת ולוהטת 'נשמתא דאורייתא', כל האוחז בתורה אוחז בהקב"ה ממש.

כמו כן, המעמד הנורא של מתן תורה בהר סיני, כאשר בני ישראל שמעו את הקולות והברקים, ועמדו שעות רבות בדביקות נוראה כאשר כל הרקיעים נפתחו בפניהם בגילוי אלוקי נורא עד שפרחה נשמתם מרוב קדושה, לא היה בזה משום חששא דביטול תורה, ולא היו צריכים לתרץ 'ביטולה זו היא קיומה', כי הא גופא היא התורה - דביקות באלקים חיים.

כך הוא לפי ההסתכלות הפנימית של רשב"י. ה'תורה' - פירושה דביקות (זוה"ק יוקיא ט), המצוות - הם עצות איך להתדבק בה' (שם יתרו כב). לדאבונו נשתכחה התורה מישראל, ומיום שחרב בית המקדש נשארנו רק עם חיצוניות 'גופי' התורה, ללא 'נשמתא' דאורייתא, ככתוב (איכה ב, ט) 'מלכה ושריה בגוים אין תורה, גם נביאה לא מצאו חזון מה'. ורשב"י הוא אשר לקח על עצמו להחיות שוב את התורה על גילוי נשמת התורה - כאמרו 'ח"ו שתשתכח תורה מישראל'.

באותו יום שגילה לנו את התורה היתה שמחה עצומה, אש ליהטה ממרום, כאשר הקב"ה וכל פמליא דיליה שמחים עמו, עליונים ששו ותחתונים עליו, ואנו מגיעים ביום הזה לשאוב את התורה ממקום נתינתה, להתמלא שוב עם מטען עצום של דביקות, ולהכנס לכמה שעות לתוך מצב של 'הר סיני' ויבית המקדש' כמו שיתגלה לעתיד.

והזוכה לעלות וליראות את פני האדון דא רשב"י, ירגיש מה שמרגישים רבים - כאילו עולים לרגל בבית המקדש, כאילו עומדים על הר סיני ומקבלים את התורה מחדש - את ה'תורה חדשה מאתי תצא' שעתידיה להתגלות בימות המשיח, כלומר, הנשמה הפנימית המסתתרת בתוך התורה, בבחינת 'הדר קבלוה בימי רשב"י' - מתוך אהבה ופנימיות.

עבודת הבידודים

על פי משנת החסידות פרק לו

בירור הרע שבנפש האדם

אש העבודה

שערים לעבודת הבורא מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות מוה"ר יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א ממשפיעי "אש החסידות"

"לעבוד את האדמה אשר לוקח משם"

מאז חטא 'עץ הדעת טוב ורע' ממתנת לאדם הראשון שליחות אחרת: להתגבר על חלק ה'רע' שבגוף, ולעבוד עם חלקי ה'טוב', לכיין שיהיו כל מעשיו להשי"ת, ולא לכבוד ולהנאת עצמו

קדושות אל הס"א וגם נשמות קדושות ירדו בעמקי הקליפות ונתערב האוכל עם הפסולת. והענין נעשה לצורך תיקון העולם והיה צריך להתוות הרע בעולם כדי שיוכל להיות שכר ועונש עבור זה. ונתערב טוב ברע. והנם שוכנים בכל הדברים אשר בארץ מדומם וצומח חי שאינו מדבר. ומאז נפילתם אל הדברים

ההם הנם מצפים וממתינים עד אשר בא יבואו לאיש צדיק בארץ הזוכה את יצרו בעת האכילה או שאר צרכי וחפצי הגוף היא התאוה הקשה והחמדה לגשמיות הדבר למלאות תאות גופו, ואוכל רק לשובע נפשו, ועי"ז כאשר משבר ומכניע תאוות חמדה לבבו בכל צרכי הגופניות ותאוותיו כן נשבר כח הקליפה והרע והפח נשבר. ובכח כוונתו הראוי מעלה את הניצוצות ההם מדומם לצומח ומצומח לחי שאינו מדבר ומחי למדבר ועי"ז יתבררו ניצוצות הקדוש ויעלו מתוך הקליפה אל הקדושה כל בחינת הניצוצות השייכים לשורש נשמתו וחיותו נפשו ועמם יצאו עוד נ"ק מתוך הקליפה. וכן בעשות האדם מצוה ממצות ה' מדברי ארציות כמו ציצית ותפילין סוכה ולולב בנין בהכ"נ וכדומה. ע"י הטרחה והיגיעה בהמצוה משבר ומכניע תוקף הרע והס"א הנאחז בדבר ההוא. ע"כ.

מכך למדנו, כי כאשר עוסק בעבודת העלאת הניצוצות לא הותרה הרצועה לאכול תאוות נפשו ולפסם עצמו בבשר ויין, כי הגם שאכן מעלה הניצוצות ההם, אך מאידך, כאשר מתגבר שלא לאכול אלא כפי ההכרח ומתגבר על כח התאוה הבהמי, יש בזה עבודה גדולה יותר, לשבר כח הרע

מאז חטא 'עץ הדעת טוב ורע' ממתנת לאדם הראשון שליחות אחרת: 'וישלחנו ה' אלהים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לוקח משם'. הוא צריך להתעסק עם האדמה, היינו הגוף שנלקח מאדמה (עי' שפת אמת ח"י שרה, תרס"א - תרס"ב), כלומר: להתגבר על חלק ה'רע' שבגוף, ולעבוד עם חלקי ה'טוב'. לכיין שיהיו כל מעשיו להשי"ת, ולא לכבוד ולהנאת עצמו. ובכך יזכר את ה'כתנות עור' ויהפכו ל'כתנות אור'.

"כאשר עוסק בעבודת העלאת הניצוצות לא הותרה הרצועה לאכול תאוות נפשו ולפסם עצמו בכשר ויין, כי הגם שאכן מעלה הניצוצות ההם, אך מאידך, כאשר מתגבר שלא לאכול אלא כפי ההכרח ומתגבר על כח התאוה הבהמי, יש בזה עבודה גדולה יותר, לשבר כח הרע"

ואיתא בשל"ה הק' (תענית, תורה אור): כי תכלית הבריאה היתה לעובדו יתברך, כמו שכתוב (בראשית ב, טו) 'ויקח ה' אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה'. הרי התכלית היא לעבודה. ואחר כך כשגורש מגן עדן, מכל מקום לא נתבטל התכלית הזו, שהרי כתיב (שם ג, כג) 'וישלחנו ה' אלהים מגן עדן לעבוד את האדמה אשר לוקח משם'. הרי שנשלח כדי לעבוד, שהוא סוד העבודה. ודבר זה צריך התבוננות, אילו לא חטא, היה ענין העבודה רוחנית בגן עדן, סוד האחדות. וכשחטא ונתגשם, ומן ה'אדם' נעשה 'אדמה', אז תקנתה היא הגירוש, שיתפזר אנה ואנה, לזכות אנשים, ולהחזירם לעבודת השי"ת, וזהו סוד 'לעבוד את האדמה'. ע"כ.

עבודה זו - לברר ולתקן את ה'רע' שבגוף האדם הפרטי, קשה יותר מלברר את הרע שבכללות הבריאה, כי יש כאן מעכב ומפריע, הוא היצר הרע המתגבר עליו להכשילו, ולכן יש נחת רוח גדול יותר להשי"ת מעבודה זו.

וכתב בסידורו של שבת (ח"ב דרוש ז): וקירוב זה הניצוץ הקדוש יותר גדלה מעלתו מבחינה הראשונה, כי אינו דומה התראות עם הברך שהלך למרחקים לסחור שם, להתראות עם הברך שהלך עם האויבים בשביה שנים רבות ועבד שם עבודת פרך ואח"כ ברח משם ברכוש גדול ובא לבית אביו, היש ערך או שיעור לשער רב התענוג הזה ועוצם גדולת השמחה השלימה אשר בלב אביו ואמו או כשזוכים לראות פניו, ולא די שבא לבדו, אף גם רכוש גדול העלה איתו משם מאבנים יקרות וזהב אופיר אשר אין ערך לערכם.

וממשיך לבאר, כי תיקון הרע הוא על ידי שמתגבר על תאוות לבו ויצרו, ובזה משבר כח הרע, וזל"ק: כאשר ידוע מכתבי האר"י ז"ל אשר בעת שבירת הכלים הידועים למביני נסתרי התורה, ירדו ניצוצות

אין תמידיות פלאים: 03-30-4444

הבית לכל אברך ובחור חסיד

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות

סגולת הספר הקדוש "דברי חיים" (ג)

אחת היסודות בטה"ק **דברי חיים**, היא **שההתגלות האלוקית לאדם תלויה כפי התקשרותו אל ה'** ואינה תלויה בחריפות שכלו. הגילוי האלוקי אל האדם תלוי כפי מחשבות האהבה שחושב ומשתוקק בלבו להתקשר לה, וכלשונו (צו ד"ה במדרש): ולזה מתרץ בזה על דרך שמבואר בזה"ק (ויקרא ו.) שעולה מכפרת על המחשבה דסליק על לב האדם, ובמחשבה טובה בתשובה של המקריב הקרבן נתכפר לו, והנה איתא בזה"ק (שם ט.) שעשירי אחד תמה וכי חמור מחשבה יעו"ש. ועל זה תירץ המדרש דשנאה, היינו המחשבה הוא מחמת שנאה, דלאוהב נאמן לא יעלה על לבו דבר על אהובו, ומסתמא כשחושב מחשבה לא טובה הוא מחמת שנאה להבורא ית"ש ויתעלה, ושנאה תעורר מדנים, והמחשבה טובה היא מחמת אהבה, מכל מקום אם הוא באהבה וידוע (ב"מ פד.) דאהבה דוחקת הבשר ולזה אפילו מלא חטאים ח"ו, במחשבה טובה ידחה המסכים המבדילים וכל הפגמים, ויהיה דבוק בו ית"ש ויתעלה.

נאמנותו של האדם לה, ככל שמקבל על עצמו שתמיד יהיה מקושר להשם יתברך, **היא עצמה** הצינור של השגת האלקות וכדבריו הק' (שמיני ד"ה בפסוק זה): "והנה ידענו באמת שהקב"ה מלא כל העולם (ישעיה ג.) לית אתר פנוי מיניה (תיקו"ז תי' נז צא ע"ב) **ומי שיש לו זכות הנפש רואה זה בחוש, וכל חד לפי הזדככות גופו**, וכמ"ש בזה"ק (וירא קג ע"ב) כל חד לפי מה דמשער בלבו, **והיינו לפי הזדככות לבלו נאמן לו, ככה יתראה קדוש שמו יתברך ויתעלה וכבודו יראה**. כו' וירא אליכם כבוד ד', היינו שכבוד ד' הוא לית אתר פנוי מיניה, ורק העון הוא מסך מבדיל מלראות כבודו. אך אם תעשו כאשר צוה ד' ותעשו תשובה באמת, יראה לכם כבוד ד' הנגלה אשר הוא בכל אתר ויסיר המסך, ובאמת אין צריך רק לקדש עצמו, ואין לומר כי כבד הדבר על אדם חומרי משוקע בחומר לעשות תשובה ולהיות קדוש, אך באמת הקב"ה מסייעו לזה כמבואר בספרים הקדושים (זה"ק אמור צה.) והוא בחר בנו מכל העמים, וממצרים מקום מתועב כמבואר שהיה ערות הארץ, ואף על פי כן הקב"ה הוציאנו משם להקדישנו במצותיו".

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

ל"ג בעומר - גילוי השנת האלקות של פסח

בתוך כח המחשבה, והוא משיג את גדולתו וגבורתו ותפארתו יתברך. זו השגה שרק המחשבה, שהיא חלק מכוונתיה של הנשמה יכולה להשיג, אבל הנפש עצמה המשיגה רק עניינים מורגשים, אינה משיגה זאת. ג) לאחר מכן בתיבות "גומל חסדים טובים", ובעיקר בתיבת "טובים", יורדת השגת האלקות לדרגה מורגשת, כלומר שהאדם מרגיש את טובו יתברך. זהו השלב שבו מתחיל בנין השכינה, שעניינה כאמור להביא את השגת האלקות יתברך בצורה מורגשת, שהיא הכרה מוחשית ולא רק השגה שכלית.

זהו גם עניינו של **סדר העבודה השני**, שהוא בפסח, ספירת העומר, והגילוי שמתחיל מל"ג בעומר עד שבועות. א) **פסח** הוא הזמן שבו המוחין' עדיין נמצאים במוח האב והאם, כלומר במקורות נשמותינו, אך אנו מקבלים אותם 'בכונן המייסב על שולחן אביו', מתוך גילוי אור הנשמה עצמה, המאיר בליל הסדר, ולכן הם נמשלים ל'עייבור' שבו הבן מקבל את השפע על ידי אמו, אוכל ממה שהיא אוכלת, אבל עדיין אין לו חיות עצמית. ב) ספירת העומר, הנקראים 'ניקה'. בימים אלו המוחין' עוברים מההורים אל הבן על ידי הניקה. כלומר זהו השלב שהמוחין' מוגדרים עדיין כיניקת האהבה, כלומר המוחין' מתגלים רק בצורה של 'אהבה' שהיא השגה בלתי מושגת ומוגדרת בנפש, אבל המוח מרגיש וידוע שיש כאן אב ואם, הקב"ה וכנסת ישראל, המשפיעים אליו, אך הנפש עדיין אינה משיגה זאת. ג) בל"ג בעומר מתחיל הגילוי של ה'גדלות', שנשלם בחג השבועות, וכלשונו "אחר שכבר נתן זה הדבר והשפיע, נקרא גומל חסדים שכבר גמלו מלהניק, וזה גומל חסדים טובים".

ומבאר המגיד, שבל"ג בעומר, הוד שבהוד, נשלמים הספירות של ההתקשרות מתוך האהבה, חסד גבורה תפארת שהם אהבה יראה והתפארות, ואף נצח והוד, שהם גילויים נוספים ורחבים יותר של האהבה והיראה. בל"ג בעומר, כשנשלמת ספירת ה'הוד' עד החלק הפרטי של 'הוד' שבה, מתחיל הגילוי של 'יסוד' שהוא הגילוי שבברכת אבות (בסדר העבודה של כל יום) מתגלה בתיבת "טובים". זהו הדרגה שבה הגילוי האלוקי מתחיל לרדת לעולם בצורה מורגשת. (המשך המאמר א"ה בשבוע הבא)

בימים אלו כבר עוסקות מחשבות בני ישראל, בקרבתנו אל היום הגדול ל"ג בעומר, אשר על פי תורת המגיד אחד מהשלבים העיקריים בהשפעת המוחין' של פסח ספירת העומר ושבועות.

להבנת העניין, עלינו להקדים שיש שני הסתכלויות כלליות על העבודה המוטלת עלינו בני ישראל, לגלות את כבודו תפארתו ומלכותו יתברך בעולם, והנקראת בקיצור "יחוד קודשא בריך והיא **ושכינתה"**.

ידוע ש'בנין השכינה' כלומר גילוי אורו יתברך **השוכן** בעולם בצורה שתהיה מושגת וברורה בהכרת בני ישראל, הוא על ידי **המושכת המוחין'**. המושכת המוחין' נמשלת לאב המלמד את בנו דברי חכמה. בלימוד זה ישנם שלושה שלבים, ונביאם בלשונו המגיד עצמו בספרו "כתבי קודש"

(טו:): א) כמו שהאב מודד **בשכלו** האיק ישיפע לבנו, ב) האב מצמצם שכלו לשכל בנו, וזה הצימצום הוא סוף כח המודד לבנו. ג) כשהאב מלמד להבן השכל, [כלומר:] הסוף שמצמצם לשכל הבן.

המושכה זאת של המוחין', היא עבודה כפולה: אחד בסדר עבודה המתחדש כל יום ויום, שבו אנו ממשיכים את ידיעת אלקותו יתברך בעולם, בסדר התפילות. השני - בסדר עבודה כללי שמדי שנה בשנה. הראשון מוגדר בקבלה כ'פרצוף הימים', והשני כ'פרצוף הזמנים'.

סדר העבודה הראשון, מתבאר בפירושי המילות הברכה הראשונה של שמונה עשרה בתפלתנו מדי יום: א) מתחילת הברכה עד אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב, אנו מעוררים למעלה את השפעת המוחין' שהקב"ה משפיע לנו כדי שנוכל להשיגו. בשלב זה עדיין נחשבים המוחין' כמו **שהאב מודד בשכלו האיק ישיפע לשכל בנו**, כלומר שעדיין אנו אין משיגים את אותם המוחין', אך מכיון שהם מתעוררות באותו מקור שהוא שורש נשמותנו, נשפע עלינו אור **וחיות** מאותו מקור קדוש, ובשלב זה כבר מתחילה הנשמה לקבל את ידיעת אלקותו יתברך. ב) בתיבת הא-ל הגדול הגבור והנורא, נגמרת השפעת המוחין', כלומר שנגמרת המדידה שנמדדת **עד כמה יכולים נשמותינו לקבל** כפי התעוררותנו ודביקותנו באותה שעה, והיא יורדת אל השלב השני שהיא כח המחשבה. זהו שלב שבו השגת האלקות (-הא-ל), מתרחבת

בל"ג בעומר
יורדת השנת האלקות לדרגה מורגשת, כלומר שהאדם מרגיש את טובו יתברך.

יו"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית